

HOOFDSTUK ÉÉN

Ulf keek naar het radarscherm. Daarop draaide een groene lijn rond als de secondewijzer van een klok. De radar piepte twee keer toen twee groene vlekjes in beeld kwamen.

‘De draken!’ riep Ulf tegen dokter Fielding. ‘Ze komen eraan!’

Ulf en dokter Fielding waren in het observatorium, de uitkijktoren die hoog boven het dak van Huize Verreweg uitstak.

Dokter Fielding stond naast een enorme wandkaart. Ze had het spoor van de twee draken vanaf hun broedplaats aan de andere kant van de wereld gevolgd.

‘Ze komen helemaal vanaf de Vurige Vulkanen gevlogen,’ zei ze. Ze wees naar een rode lijn die op de

kaart getekend was en de route van de draken aangaf. 'Het zijn vuurbuikdraken. Een volwassen wijffe en haar kind. Ze zijn nu ongeveer vijftien kilometer ten zuiden van ons en ze komen deze kant op.' Dokter Fielding verplaatste voorzichtig twee rode spellen op de kaart om de plek waar de draken nu waren aan te geven.

Ulf had nog nooit een draak gezien. Hij keek uit het raam van de uitkijktoren. Het was nacht. De maan boven de wolken was bijna vol. Hij wierp een zilverachtig licht op het beestenpark. Op de Grote Graasvlakte onder hem zag Ulf hotsende schaduwten. De beesten werden onrustig. Zij hadden de komst van de draken ook in de gaten.

Ulf pakte een verrekijker en tuurde erdoor. Voorbij het Duistere Woud zag hij de kronkelende slangen op de kop van de gorgo, die omhoogkeek. De gestekelde pantserpad zwaaide met zijn slurf en de langnek-giranha gluurde met klappende kaken over zijn omheining.

Orson de Grote stond op de brug boven de hokken van de vleeseters het beestenpark te bewaken. In het maanlicht leek hij met zijn enorme schouders, die duidelijk afstaken tegen de nachthemel, op een reusachtige rots.

Hoog boven de wolken zag Ulf ineens een vuurflits. 'Kijk, dokter Fielding!' schreeuwde hij.

Even later zag hij weer een flits, een grotere.

'Dat is de moederdraak,' vertelde dokter Fielding hem.

Er klonk een rommelend geluid in de lucht.

De wolken kleurden rood toen de draken over de Grote Graasvlakte en het Duistere Woud dichterbij kwamen. De lucht gloeide van het drakenvuur.

Ulf hield zijn adem in. Het gerommel werd heviger.

Opeens doken twee donkere, gevleugelde beesten uit de wolken op.

Ulf keek door het glazen koepelplafond van de uitkijktoren omhoog. 'KIJK, DOKTER FIELDING!'

Aan de donkere hemel zag hij twee gigantische draken; ze sloegen met hun zwarte vleugels en zwiepten met hun staart, die hen als een roer door de lucht stuurde.

De moederdraak hield het maanlicht tegen en wierp een zwarte schaduw over Huize Verreweg. Ze vloog naast haar kind en beschermde het met haar enorme vleugel. Ze krijste een paar keer kort en hoog.

'Ze roept hem,' zei dokter Fielding opgewonden.

Toen de twee overkwamen, vloog de jonge draak weer netjes naast zijn moeder.

‘Waar gaan ze heen?’ vroeg Ulf.

Hij zag twee vuurstralen en daarna een rode gloed toen de draken weer achter de wolken verdwenen.

‘Ze trekken naar de IJsbergen van Groenland,’ vertelde dokter Fielding hem. ‘Ze stoppen pas als ze daar zijn.’

Ulf staarde uit het raam naar het noorden en zag het drakenvuur in de verte vervagen. Hij stelde zich de IJsbergen van Groenland voor, heel ver weg in de wildernis, op een plek waar beesten ongestoord konden ronddwalen.

Ulf legde de verrekijker neer en keek weer naar de radar. Hij zag de twee knipperende groene vlekjes op het scherm steeds verder naar het noorden bewegen. ‘Het moet geweldig voelen om zo wild als een draak te zijn,’ zei hij.

Dokter Fielding trok een la open en haalde er een oud krantenknipsel uit. ‘Hier, moet je kijken. De moederdraak is niet altijd wild geweest.’

Ze gaf het krantenknipsel aan Ulf. De kop luidde:

PROFESSOR VERREWEGS DRAAK.

Daaronder stond een foto van een man en een jongen die keken naar een kleine draak die opsteeg van een grasveld.

‘Dat is de moederdraak,’ zei dokter Fielding. ‘De draak die je net hebt gezien.’

Ulf keek naar de foto en krabde aan zijn neus.

‘Die foto is meer dan vijftig jaar geleden gemaakt,’ legde dokter Fielding uit. ‘De draak was toen een stuk jonger. Ze is hier geboren. Professor Verreweg heeft haar uit een ei laten komen.’

Ulf keek naar dokter Fielding. ‘Wie is professor Verreweg?’ vroeg hij.

‘Professor Verreweg is lang geleden gestorven. Hij was de eerste cryptozoöloog ter wereld, een deskundige op het gebied van bedreigde beesten. Hij woonde vroeger in Huize Verreweg.’

Ze pakte het krantenknipsel uit Ulfs hand en legde het op de tafel bij het raam. ‘Kom, het wordt tijd dat jij naar bed gaat.’

‘Mag ik niet opblijven en naar de radar kijken?’ vroeg Ulf. Hij wierp weer een blik op de groene stipjes op het scherm.

‘Maak je geen zorgen. Ik hou ze wel in de gaten.’

Dokter Fielding streek over Ulfs haar. ‘Je hebt je slaap hard nodig.’

Ze boog zich voorover en trok een houten luik in de vloer open.

‘Welterusten dan,’ zei Ulf. Hij klom door het luik

en daalde de lange wenteltrap van de uitkijktoren af.

‘Slaap lekker,’ riep dokter Fielding hem na.

Toen hij beneden was, deed Ulf de deur open en stapte de binnenplaats op. Hij keek naar de toegangshekken aan de overkant op het voorplein en stelde zich voor hoe het was om in de wildernis te leven.

De gigantische ijzeren hekken leken in het maanlicht op zilveren vleugels. Aan de bovenkant stonden de metalen letters **KVBWB**.

De Koninklijke Vereniging ter Bestrijding van Wreedheid tegen Beesten was Ulfs huis. Hij woonde er zijn hele leven al. Het was een reservaat voor allerlei soorten zeldzame en bedreigde beesten; van trollen tot elfjes, van zeeslangen tot boze geesten.

Dokter Fielding, de dierenarts van de KVBWB, had Ulf gered toen hij nog maar een maand oud was. Zij zorgde voor alle beesten tot ze weer in de wildernis losgelaten konden worden.

Ulf keek omhoog naar de uitkijktoren. Dokter Fielding stond bij het raam naar hem te kijken.

Hij draaide zich om en liep in de richting van de stallen en betonnen schuren: het voedselmagazijn, de gereedschapsschuur, de broedstal, de röntgenafdeling en de isolatieschuur. Via het pad langs de

binnenplaats kwam hij bij een klein stenen gebouwtje aan de rand van de omheinde weide. Voor de deur en de ramen zaten tralies en binnen lag vers stro op de vloer. Dit was Ulfs slaapplek.

Hij stapte naar binnen en ging in een straal maanlicht op het stro liggen.

Als je hem zo zag, leek Ulf in zijn t-shirt en spijkerbroek net een gewone jongen. Maar als je wat beter naar hem keek, zou je zijn blote, harige voeten, het borstelige haar boven zijn ogen en op zijn wangen, en zijn zachte, behaarde handpalmen zien.

Ulf stamde af van de beesten.

Elke maand onderging hij, als het 's nachts volle maan was, een van die geweldige wonderen van de beestenwereld: een complete lichamelijke transformatie van jongen tot wolf.

Ulf was een weerwolf.

HOOFDSTUK TWEË

Dertig kilometer ten noorden van Huize Verreweg stond in het maanlicht een gedaante op de top van een rotsachtige berg.

Zijn lange bontmantel wapperde in de wind; de opgezette hoge bontkraag wierp een schaduw over het gezicht van de man. Hij had een glanzende zijden zakdoek voor zijn neus en mond gebonden.

De man haalde een telescoop onder zijn jas vandaan en tuurde erdoor naar de hemel.

‘Voortreffelijk. Dit gaat helemaal lukken,’ mompelde hij.

De man keek langs de rotsachtige helling omlaag. ‘Bloet! Bot! Opschieten!’ riep hij.

Twee mannen klauterden tegen de berghelling op. De eerste, een kleine man in een gerafeld pak,

schoot als een rat over de rotsen, terwijl hij zijn loopneus depte met een doorweekte rode snotlap. 'We komen eraan, baron,' antwoordde hij.

'Het is de bedoeling dat je die zakdoek *omdoet*, Bloet, niet dat je je neus ermee afveegt. We zijn vermomd, weet je nog?'

'Sorry, meneer,' zei de kleine man, terwijl hij de slijmerige rode snotlap voor zijn gezicht bond. Hij keek achterom.

'Schiet op, Bot!' riep hij naar beneden. 'De baron wacht!'

Lager op de berg klom een kolossale man met lang, vet haar. Zijn dikke baard kwam achter de zakdoek voor zijn gezicht vandaan. Over zijn schouders hingen kettingen en netten. Aan een touw sleepte hij een grote houten kist de berg op.

'Schiet eens een beetje op, vet stuk spek!' riep de baron.

De baron stond met zijn handen op zijn heupen op de top van de berg. Hij tilde één voet op en zette zijn puntige laars van slangenleer boven op een steen. 'Hoe zie ik eruit?' vroeg hij.

Hij streek met zijn vingers door zijn haar.

De kleine man die Bloet heette, kwam de bergpiek op. 'U ziet er voortreffelijk uit, meneer.'

Bloet snoof, tilde toen zijn zakdoek op en spuugde op de grond.

'Fijn,' zei de baron. 'Ik wil er op mijn mooist uitzien in de nacht dat ik de KVBWB de nek omdraai.' Hij lachte achter zijn zakdoek; het weergalmde langs de berghelling.

'Wat gaan we doen, meneer?' vroeg de kleine man.

'We gaan een draak pakken.'

'Een draak, meneer? Hoe dan?'

'Dat zul je wel zien,' vertelde de baron hem.

De grote man die Bot heette, hees de kist kreunend de top van de berg op. Met de voorkant van zijn smerige vest veegde hij het zweet van zijn voorhoofd. 'Waar wilt u deze hebben?' hijgde hij.

'Zet hem daar maar neer.' De baron wees naar een vlak stukje aan de rand van de berg. 'Snel.'

Bot gromde terwijl hij de kist op zijn plek schoof. 'Ik doe het zo snel als ik kan.'

'Bot haat bergen,' zei Bloet tegen de baron.

'Hou op met dat geklaag. Vergeet niet waarom je hier bent!'

De baron stak zijn rechterhand op. Zijn pink ontbrak. 'Vooruit, zeg me na: Dood aan de KVBWB!'

Bloet en Bot keken elkaar aan, vouwden toen hun

pink naar binnen en staken hun rechterhand omhoog. 'Dood aan de KVWBW,' zeiden ze.

'De KVWBW, stelletje debielen!'

Bloet en Bot grinnikten.

Toen zeiden de drie mannen niets meer en starden naar de nachtelijke hemel.

Een kille wind geselde hun gezicht.

In de verte, in het zuiden, verlichtte een rode explosie de lucht.

'Snel! De draken komen eraan!' schreeuwde de baron.

Er klonk een donderend gebrul.

'open de kist!'